

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.818 van 5 januari 2004
in de zaak A. 142.197/IX-3939.**

In zake : Bart DEBIE,
 wonende te DEURNE,
 Alfons Schneiderlaan 258

tegen :

de burgemeester van de stad ANTWERPEN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Bart DEBIE op 30 september 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 31 juli 2003 van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij hij bij hoogdringendheid voorlopig geschorst wordt voor de duur van vier maanden, met inhouding van 25 % van zijn wedde;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SIFFERT, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. VAN DER STRATEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is commissaris van politie bij de lokale politie zone Antwerpen.

Volgens de verklaring van verzoeker was hij betrokken bij de oprichting van het CONA-team (een politieteam in de Antwerpse politiezone City), ontstond er in 2001 enige opschudding binnen dat team nadat twee agenten klacht tegen hem indienden bij de korpsleiding, bleken deze klachten na onderzoek ongegrond, besloot hij, omdat hij meende dat het vertrouwen zoek was, het CONA-team te verlaten en muteerde hij naar politiezone West.

1.2. Op 7 juli 2003 besluit de korpschef van de lokale politie Antwerpen verzoeker per 1 juli 2003 tijdelijk te muteren van P/W (politiezone West) naar P/TCK (telecommunicatiekamer).

1.3. Met een brief van 30 juli 2003 deelt de procureur des Konings aan de burgemeester van de stad Antwerpen mee :

- dat zijn ambt, ingevolge een klacht met burgerlijke partijstelling, op 28 maart 2003 een gerechtelijk onderzoek vorderde ten laste van onbekende politieagenten wegens valsheid in geschriften en gebruik, misbruik van gezag als politieambtenaar, opzettelijke slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid, opzettelijke slagen en verwondingen met verlies van gebruik van orgaan of zware verminking, vernieling en beschadiging van roerende goederen, braak van afsluiting en inbreuk op de wet van 30 juli 1981 betreffende racisme en xenofobie;
- dat zijn ambt op 23 juli 2003 een uitgebreide vordering nam lastens verzoeker wegens valsheid in authentieke akten, opzettelijke slagen en verwondingen en verduistering;
- dat de onderzoeksrechter op 29 juli 2003 overging tot de arrestatie van verzoeker en hem ter zijner beschikking stelde;
- dat verzoeker op 30 juli 2003 werd verhoord en in verdenking werd gesteld van valsheid in geschriften en gebruik, misbruik van gezag als politieambtenaar,

opzettelijke slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid, opzettelijke slagen en verwondingen met verlies van gebruik van orgaan of zware verminking, foltering, vernieling en beschadiging van roerende goederen, braak van afsluiting, inbreuk op de wet van 30 juli 1981 betreffende racisme en xenofobie, valsheid in authentieke akten, opzettelijke slagen en verwondingen en verduistering;

- dat de onderzoeksrechter op 30 juli 2003 een aanhoudingsmandaat lastens verzoeker afleverde wegens voornoemde tenlasteleggingen;
- dat zijn ambt, gelet op de ernst van de feiten waaruit blijkt dat verzoeker blijkt geeft van ernstige normvervaging, meent de burgemeester te moeten voorstellen ten overstaan van verzoeker een ordemaatregel van voorlopige schorsing te nemen in afwachting van de beëindiging van het lopend gerechtelijk onderzoek.

1.4. Op 31 juli 2003 beslist de burgemeester verzoeker bij hoogdringendheid te schorsen vanaf de betekening van het besluit voor de duur van hoogstens vier maanden en de voorlopige schorsing gepaard te laten gaan met een inhouding van wedde ten bedrage van vijftwintig percent van de bruto wedde.

Deze beslissing die het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering tot schorsing, is gemotiveerd als volgt :

"Motivering van de beslissing tot voorlopige schorsing.

* Wet van 7 december 1998

art. 123 : De politieambtenaren dragen te allen tijde en in alle omstandigheden bij tot de bescherming van de medeburgers en tot de bijstand die deze laatsten mogen verwachten, alsook, wanneer de omstandigheden het vereisen, tot het doen naleven van de wet en tot het behoud van de openbare orde.

Zij nemen de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden in acht en binden zich ertoe die te doen naleven.

art. 127 : Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun onpartijdigheid.

Zij moeten elke handeling of houding vermijden waardoor dit vermoeden van onpartijdigheid zou kunnen worden aangetast. De politieambtenaren moeten elke willekeur bij hun optreden uitsluiten, door inzonderheid te vermijden dat ze, bij hun wijze van optreden of uit hoofde van de aangelegenheid waarvoor zij optreden, afbreuk doen aan de onpartijdigheid die de burgers van hen mogen verwachten.

.....

art. 130 : Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun integriteit. De politieambtenaren moeten elk misbruik bij hun optreden uitsluiten.

.....

art. 132 : Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is.

.....

De politie heeft als een van de belangrijkste taken het doen naleven van de wet. Het is dan ook logisch dat zij die wet doen naleven, daar in eerste plaats het voorbeeld toe geven. Het is niet haalbaar burgers tot gehoorzaamheid te dwingen als de eisers gelijktijdig de wetten van het Belgische volk negeren.

De burgers moeten vertrouwen kunnen hebben in de politiediensten.

De politieambten moeten ook het vertrouwen kunnen genieten van hun hiërarchische oversten, collega's en medewerkers.

De feiten waarvan betrokkene wordt verdacht hebben dit vertrouwen duidelijk geschonden.

Ingevolge de zwaarwichtigheid van de ten laste gelegde feiten, die onverenigbaar zijn met de principes vervat in de art. 123, 127, 130 en 132 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, de ernstige normvervaging en het verlies van vertrouwen in betrokkene, is zijn aanwezigheid in het korps onverenigbaar met de belangen van de dienst. De procureur des Konings vraagt bovendien in zijn schrijven om ten overstaan van betrokkene een ordemaatregel van voorlopige schorsing te nemen in afwachting van de beëindiging van het lopend gerechtelijk onderzoek.

De feiten waarvan betrokkene verdacht wordt zijn in die mate ernstig dat een dringende maatregel zich opdringt teneinde de goede werking van de dienst te verzekeren.

(...)"

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker uiteenzet wat volgt : als commissaris met een uitstekende reputatie, is het voor verzoeker in afwachting van de behandeling van zijn zaak door de raadkamer en later eventueel de strafrechtbank van het grootste belang dat zijn reputatie niet besmeurd wordt door geschriften of teksten die de indruk wekken bij de publieke opinie dat hij in de fout is gegaan; de bestreden beslissing beperkt zich geenszins tot de motivering waarom de aanwezigheid van verzoeker onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst, maar stelt (1) dat het niet haalbaar is burgers tot gehoorzaamheid te dwingen als de eisers gelijktijdig de wetten van het Belgisch volk negeren, wat minstens impliciet de bewering bevat dat verzoeker deze wetten zou genegeerd hebben, hetgeen hij met klem ontkent en geenszins bewezen is en (2) dat de voorlopige schorsing gebaseerd wordt op de "ernstige normvervaging", wat minstens impliciet de bewering bevat dat verzoeker enige norm zou overtreden hebben, hetgeen hij eveneens met klem ontkent en eveneens geenszins bewezen is; de

terminologie van de bestreden beslissing is dan ook van aard zijn goede reputatie te besmeuren bij de publieke opinie en het eventuele oordeel van de Raadkamer te beïnvloeden, en is dermate beledigend en negatief opgesteld dat zij er de journalisten toe brengt negatiever over de zaak van verzoeker te schrijven; de bestreden beslissing houdt ook geen enkele rekening met het feit dat tegen verzoeker reeds een interne verplaatsingsmaatregel werd genomen waardoor hij terecht kwam in een bureaufunctie in de radiokamer waar hij geen contact meer had met het publiek; door hem ook het uitoefenen van die nieuwe functie te ontzeggen, berooft de bestreden beslissing verzoeker volledig van de mogelijkheid om aldaar aan te tonen dat hij op eender welke positie zijn taak correct en met respect voor alle normen uitvoert;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt wat volgt: dat verzoeker 60 dagen heeft gewacht met het indienen van zijn vordering doet twijfel rijzen over het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; een voorlopige schorsing heeft geen tuchtrechtelijk karakter en berokkent in beginsel geen nadeel dat niet hersteld kan worden door een vernietigingsarrest; indien de reputatie van verzoeker besmeurd zou zijn omdat de indruk gewekt is dat verzoeker in de fout gegaan is, dan vormt dat alleszins geen nadeel dat volgt uit de bestreden beslissing; verzoeker duidt niet aan welke bewoordingen van het bestreden besluit hem bijzonder grieven, en in ieder geval heeft de burgemeester enkel gebruik gemaakt van een terminologie die ook reeds door de procureur des Konings gehanteerd is -“ernstige normvervaging”-, die het oordeel van de magistraat die de strafzaak beheert niet zal beïnvloeden en die ook niet van aard is om de journalisten aan te zetten negatief over verzoeker te schrijven; dat verzoeker vanuit zijn huidige functie geen contact meer met het publiek zou hebben is, zo het al relevant kan zijn bij de adstructie van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, onjuist;

3.3.1. Overwegende dat uit de debatten ter terechtzitting gebleken is dat de bestreden preventieve schorsing haar volledige uitwerking gekregen heeft en dat inmiddels zelfs tot een nieuwe preventieve schorsing besloten is; dat, aangezien een schorsing, die uitsluitend voor de toekomst geldt, het reeds ondergane nadeel niet kan goedmaken, een schorsingsarrest alleen dan nog voor verzoeker nuttig kan zijn wanneer blijkt dat het oorspronkelijk nadeel, dat ernstig en moeilijk te herstellen is, thans nog voortduurt;

Overwegende dat verzoeker verwijst enerzijds naar de vrees dat zijn goede reputatie besmeurd wordt door een tekst -het bestreden besluit- waaruit de indruk kan ontstaan dat hij in de fout gegaan is en anderzijds naar het feit dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om de functie -in de radiokamer- te vervullen waarin hij recent is overgeplaatst;

3.3.2. Overwegende dat het bestreden besluit betrekking heeft op een voorlopige schorsing, in het belang van de dienst, in het kader van een strafrechtelijke procedure; dat dergelijke beslissing geen tuchtrechtelijk karakter heeft en zich dus niet uitspreekt over enig schuldig gedrag van de betrokkene; dat daarom aangenomen wordt dat het nadeel dat dergelijke maatregel berokkent in beginsel goedge maakt wordt door een vernietigingsarrest en dat het aan de verzoeker toekomt aan te tonen dat hij zich in een uitzonderingssituatie bevindt doordat het nadeel dat hij ondergaat buiten het gewone valt;

Overwegende dat verzoeker zijn geval buiten het gewone situeert wegens de terminologie die in het bestreden besluit gehanteerd wordt en die kan doen veronderstellen dat hij daadwerkelijk inbreuken op de wetten zou begaan hebben dat hij blijkt gegeven heeft van ernstige normvervaling; dat de Raad van State die redenering evenwel niet bijvalt; dat immers het bestreden besluit, na in de rubriek 'feiten' gewezen te hebben op de in verdenkingstelling van verzoeker voor elf gekwalificeerde misdrijven, in de rubriek 'motivering' eerst een algemeen gestelde verwijzing bevat naar de plichten van de politieambtenaren om vervolgens, concreet, aan te geven waarom de aanwezigheid van verzoeker in het korps niet strookt met het dienstbelang; dat de verwijzing, in dat kader, naar de "ernstige normvervaling" waarvan de ten laste gelegde feiten naar het oordeel van de burgemeester getuigen -term die hij trouwens overgenomen heeft uit de mededeling van de procureur des Konings- op zich niet betekent dat de burgemeester verzoeker schuldig verklaart; dat het gebruik van die term ook geen blamage toevoegt aan de oneer die verzoeker voorzeker zal moeten ondergaan wegens zijn in verdenkingstelling door de onderzoeksrechter, hetgeen een objectief gegeven is;

Overwegende dat verzoeker ook verwijst naar de onmogelijkheid om in de functie waarin hij recent is aangesteld, te bewijzen dat hij zijn taak correct en met respect voor alle normen uitoefent; dat, aangezien die uiteenzetting verwijst naar een nadeel dat inherent is aan elke verwijdering uit de dienst, daarmee ook niet bewezen wordt dat de situatie van verzoeker bijzonder is;

Overwegende dat op grond van de uiteenzetting van verzoeker niet besloten kan worden dat het nadeel, dat verzoeker ondergaat als gevolg van zijn verwijdering, bij ordemaatregel, uit de dienst, zo bijzonder is dat een later komende vernietiging hem geen volledige genoegdoening kan verschaffen;

3.3.3. Overwegende dat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting nog betoogt dat verzoeker, als gevolg van de bestreden beslissing, zijn opdracht in de politieschool niet heeft kunnen opnemen en dat dit nadeel thans nog voortduurt; dat evenwel uit het voorgelegde stavingsstuk blijkt dat verzoeker reeds op 29 juli 2003 “voorlopig uit (het) docentenblad geschrapt (is)” terwijl hij niet bewijst dat hij dit nadeel onmogelijk in zijn verzoekschrift aan de orde kon stellen; dat derhalve met dit beweerde nadeel geen rekening wordt gehouden;

3.4. Overwegende dat, aangezien het door verzoeker te gelegener tijd aangevoerd nadeel niet kon leiden tot de schorsing van het bestreden besluit, de vraag of het voortduren van dit nadeel alsnog een schorsing rechtvaardigt ontken-
nend beantwoord moet worden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf januari 2000 en vier, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.